

Sygn. I C 1217/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: stażysta Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)N. (...) w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda (...) N. (...)w W. kwotę 5.544,82 zł (pięć tysięcy pięćset czterdzieści cztery złote osiemdziesiąt dwa grosze) z odsetkami umownymi w wysokości odpowiadającej odsetkom maksymalnym od dnia 19.08.2015 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda (...)N. (...) w W. kwotę 2.467,70 zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1217/15

UZASADNIENIE

Powód (...)N. (...)z siedzibą w W. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 19 sierpnia 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. M. kwoty 5544,82 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 19 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. w dniu 21 grudnia 2010 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami umownymi z dniem 5 marca 2015 r. Przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu zawartej w dniu 23 czerwca 2015 r. została zbyta przez (...) S.A. na rzecz (...) Finanse I (...) F. (...)z siedzibą w K.. W dniu 9 lipca 2015 r. (...) Finanse I (...) F. (...) z siedzibą w K. scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) N. (...)z siedzibą w W..

Powód wezwał pozwanego do spełnienia świadczenia w dniu 21 lipca 2015 r. Wobec nie spłacenia zobowiązania powód wystąpił z żądaniem zasądzenia należności, na którą składają się: należność główna w wysokości 5295,76 zł, odsetki umowne naliczane przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 8,31 zł, odsetki karne naliczane przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 159,50 zł, odsetki umowne w wysokości 4 krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP naliczane przez powoda od należności głównej od dnia 24 czerwca 2015 r. do 18 sierpnia 2015 r. w wysokości 81,25 zł. (pozew k. 2-7 akt).

Postanowieniem z dnia 23 września 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania według właściwości (postanowienie k. 9 akt).

Pozwany M. M. nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie i nie złożył wniosku o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2010 r. M. M. zawarł umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz usług bankowości elektronicznej (...) i o kartę płatniczą z Bankiem (...) S.A. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Na podstawie umowy pozwany otrzymał dostęp do umówionego limitu transakcji, jednocześnie zobowiązując się do rozliczenia się na warunkach określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami umownymi z dniem 5 marca 2015 r. (dowód: kserokopia umowy k. 27-29 akt, umowa cesji k. 36-39 akt).

Przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu zawartej w dniu 23 czerwca 2015 r. została zbyta przez (...) S.A. na rzecz (...) Finanse I (...) F. (...) z siedzibą w K.. (dowód: kserokopia umowy k. 36-39 akt).

W dniu 9 lipca 2015 r. (...) Finanse I (...) F. (...) z siedzibą w K. scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) N. (...) z siedzibą w W.. (dowód: kserokopia umowy k. 40-58 akt).

Powód w dniu 21 lipca 2015 r. zawiadomił pozwanego o dokonanej cesji oraz wezwał M. M. do spełnienia świadczenia, które na dzień 21 lipca 2015 r. wynosiło 5508,40 zł (dowód: zawiadomienie k. 59-60 akt, wezwanie do zapłaty k. 61 akt).

Na dzień wniesienia pozwu, do spłaty pożyczkobiorcy pozostała kwota należność główna w wysokości 5295,76 zł, odsetki umowne naliczane przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 8,31 zł, odsetki karne naliczane przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 159,50 zł, odsetki umowne w wysokości 4 krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP naliczane przez powoda od należności głównej od dnia 24 czerwca 2015 r. do 18 sierpnia 2015 r. w wysokości 81,25 zł. (dowód: pozew k. 2-8 akt).

Należności dochodzonej pozwem pozwany nie zapłacił (oświadczenie powoda).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 2-8 akt, kserokopii: KRS k. 14-16, 25 akt, wyciągu z rejestru funduszy k. 26 akt, umowy k. 27-29 akt, umowy kupna wierzytelności k. 30-58 akt, zawiadomienia k. 59-60 akt, wezwania do zapłaty k. 61 akt.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez strony kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty oraz zeznania pozwanych stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność od (...) S.A. oraz (...) Finanse I (...) F. (...) z siedzibą w K. na podstawie umów przelewu.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podzielił w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwanych o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 69 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawa Bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W dniu 21 grudnia 2010 r. M. M. zawarł umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz usług bankowości elektronicznej (...) i o kartę płatniczą z Bankiem (...) S.A. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Na podstawie umowy pozwany otrzymał dostęp do umówionego limitu transakcji, jednocześnie zobowiązując się do rozliczenia się na warunkach określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami umownymi z dnia 5 marca 2015 r. Należność nie została spłacona w określonym terminie, dlatego Bank (...) S.A. przelał dług na (...) Finanse I (...) F. (...) z siedzibą w K., który następnie przelał dług na (...) N. (...) z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwany został zawiadomiony pismem z dnia 21 lipca 2015 r.

Sąd uznał, że twierdzenia powoda co do kwoty zadłużenia pozwanego nie budzą uzasadnionych wątpliwości, jak też nie zostały one przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). Zauważyć przy tym należy, że pozwany został pouczony o możliwości ustosunkowania się do twierdzeń strony powodowej, poprzez złożenie odpowiedzi na pozew, jak również potwierdził odbiór pozwu wraz z załącznikami osobiście, lecz w żaden sposób nie ustosunkował się do żądania pozwu. Z tych zatem przyczyn powództwo w części dotyczącej żądania zasądzenia należności głównej

należało uwzględnić. W pozostałym zakresie Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Sąd oddalił powództwo częściowo w zakresie żądanych odsetek, gdyż od 1 stycznia 2016 r. nastąpiła zmiana art. 481 k.c..

Jak wynika z art. 476 zd. 1 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Do 1 stycznia 2016 r. art. 481 KC, który regulował kwestię odsetek za opóźnienie następująco:

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wysokość odsetek z tytułu opóźnienia może zatem być określona przez strony w umowie albo też może wynikać z przepisów prawa (wyżej cytowany § 2). Granicę wysokość odsetek za opóźnienie wyznaczały przepisy o odsetkach maksymalnych, zawarte w art. 359 § 2¹ KC (obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r.), który odpowiednio należało stosować. Zgodnie z jego brzmieniem - Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej (czyli. np. umowy) nie może w stosunku rocznym przekraczać 4-krotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne). W razie zastrzeżenia w czynności prawnej stopy odsetek za opóźnienie wyższych niż odsetki maksymalne wierzycielowi należały się odsetki maksymalne (art. 359 § 2¹ KC – obowiązującym do 1 stycznia 2016 r.). Organem, który określał wysokość odsetek ustawowych do dnia 1 stycznia 2016 r. była Rada Ministrów (art. 359 § 3 KC)

W dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), która znowelizowała m.in. przepisy dotyczące odsetek zarówno tych wynikających z art. 359 k.c. – tzw. odsetek kapitałowych, jak z art. 481 k.c. – tzw. odsetek za opóźnienie, zmieniającą sposób obliczania odsetek i ich wysokość.

Nowa treść art. 481 k.c. brzmi następująco -

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2². Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 2⁴. Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 56 cytowanej ustawy nowelizującej – Do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Biorąc pod uwagę wyżej cytowane przepisy (zarówno te przed 1 stycznia 2016 r., jak i te po 1 stycznia 2016 r.) –

Sąd zasądził kwotę 5544,82 zł z odsetkami umownymi w wysokości odpowiadającej odsetkom maksymalnym od dnia 19 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, tj.

- od dnia 19 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 4-krotności kredytu lombardowego NBP – których wysokość odpowiadała żądaniu powoda - których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 k.c. w zw. z art. 359 § 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz

- od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 2-krotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, które są równe sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych., których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 i 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, bowiem w wyniku zmiany przepisów, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2016 r., żądanie powoda zasądzenia odsetek w przedstawionej przez niego wysokości po dniu 31 grudnia 2015 r. wykraczało po za obecnie obowiązujące ramy odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Pozwany przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 i 2 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty składają się koszty poniesione wyłącznie przez powoda: opłata sądowa, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2400 zł, których wysokość wynika z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490), 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Wyrokowi w części uwzględniającej powództwo nadano rygor natychmiastowej wykonalności w związku ze spełnieniem przesłanek art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)